

در همبستگی با پناهجویان رانده‌شده‌ی متروی شاپل (پاریس)

اقتباس و ترجمه: مصی ش.

بدترین وضعیت در فرانسه و احتمالاً در تمام اروپا، به نظر من، وضع پناهجویانی است که در فرانسه معروف هستند به «بدون کاغذها»^۱ یا «بدون برگه‌ی لقامت»! عده‌ای از لین پناهجویان تقاضای پناهندگی‌شان مورد قبول واقع نشده است؛ عده‌ای دیگر قصد دارند که از طریق کانال مانس به انگستان بروند. این عده در شمال پاد-کاله (نزدیک انگستان) در محلی که به آن جنگل می‌گویند، زندگی بی‌نهایت دشوار و طاقت‌فرسایی دارند، تنها امیدشان گذر از طریق کانال مانس به انگستان است. بارها حتی توسط رسانه‌های دولتی از وضع اسف‌بار آنان گزارش تهیه شده است. کسانی هم که تقاضای پناهندگی دادند ولی مورد قبول واقع نشده است، در پاریس در شرایط بسیار غیرانسانی در زمستان و تابستان در خیابان و یا پارک‌ها و همیشه با ترس از دستگیری به سر می‌برند. با این توضیح مقدماتی کوتاه و برای بازتاب عینی‌تر وضعیتی که توصیف شد، گزارشی را از یک هفته‌ی پرماجرایی پناهجویان پاریس، برای‌تان ترجمه کردم. بخش‌های غیرضروری، که متن را غیرقابل فهم برای کسانی که خارج از فرانسه زندگی می‌کنند، را ترجمه نکردم. این گزارش با عکس همراه هست که عکس‌ها بخشی از درگیری روز دوشنبه را نشان می‌دهد.

عصر روز دوشنبه هشت ژوئن، پلیس ضدشورش با خشونت تمام تعداد صد تن از پناهجویان را، که از جمعه پنج ژوئن در میدان پژل^۲ در منطقه‌ی هجده پاریس سکنا گزیده بودند، از آن محل بیرون کرد. پنجاه تن از آنها را به یک بازداشتگاه موقت فرستاد. چند روز پیش‌تر، آنها را از کلیسای سن برنارد^۳ رانده بود و کمی قبل‌تر، دوم ژوئن آنها را از محل اتراق‌شان در مترو شاپل^۴ بیرون کرده بودند. سرخ لین

1 Sans papiers

2 Pajol

3 Saint- Bernard

4 Chapelle

اخراج‌ها نه شیراک^۵ است، نه پاسکوا^۶؛ بلکه مانوئل ولس^۷ است و خط سیاسی جدید کنگره‌ی سوسیالیست‌ها که با باطوم پیاده می‌شود.

بیش از ۳۰۰ نفر از اهالی محل و فعالین انجمن‌ها و فعالین سیاسی احزاب چپ دوشنبه عصر برای لبراز همبستگی با این پناهجویان در محل حاضر بودند و سعی کردند تا مانع از عمل پلیس شوند (درگیری‌هایی هم صورت گرفت و عده‌ای هم زخمی شدند). مسلماً دولت با راندن پناهجویان از محل‌های مختلف، هیچ راه‌حلی برای مشکلات مربوط به آنها در نظر ندارد. از یاد نبریم که این پناهجویان هیچ جرمی مرتکب نشدند، جز اینکه مقدس بودن مرزها را زیر سوال برده و از خشونت، شکنجه و کشتار رژیم‌های حاکم بر کشورهای خود فرار کردند، رژیم‌هایی که بعضاً بسیار هم برای دولت‌های اروپایی مفید است و حتی کشورهای غربی خود محرک این جنگ‌ها در چهار گوشه‌ی جهان هستند. دولت با سه بار حمله کردن در یک هفته و بیرون کردن پناهجویان چه هدفی را دنبال می‌کند: از پا درآوردن پناهجویان؟ جذب رای دست‌راستی‌های «جبهه‌ی ملی»؟ به اجرا درآوردن خط جدید حزب سوسیالیست؟

اخراج‌های پی‌درپی و عدم ارائه‌ی راه‌حل

در روز دوشنبه هشت ژوئن، اولین باری نبود که با خشونت پناهجویان از محلی رانده می‌شدند. دایر شدن کمپ خیابان پژل نتیجه‌ی اخراج «بشردوستانه»ی کمپ شاپل در روز دوم ژوئن بود. روز دوم ژوئن طبق گفته‌ی رئیس پلیس و شهردار پاریس راه‌حل‌هایی برای سرپناه و پذیرایی از تمام پناهجویان در نظر گرفته شده بود، اما واقعیت چیز دیگری را نشان داد. تنها بخشی از آنها پیشنهاد اقامتی اضطراری (برای سه روز) دریافت کرده بودند. بقیه بدون هیچ راه‌حلی، تصمیم گرفتند که جلوی کلیسای سن برنارد تجمع کنند و به‌طور جمعی خواهان راه‌حل شوند.

علیه کابوس گذشته!

نباید فراموش کرد که کلیسای سن برنارد محلی‌ست کاملاً نمادین برای تمام «پناهجویان بدون برگه‌ی اقامت»؛ چرا که در سال ۱۹۹۶ زمانی که شیراک رییس‌جمهور بود و آلن ژوپه^۸ نخست وزیر، ۲۰۰ زن و

5 Chirac

6 Pasqua

7 Manuel Valls

8 Alain Jupée

مرد در این کلیسا به مدت دو ماه تحصن کردند و خواهان روشن شدن موقعیت اقامت خود شدند. این تحصن بسیاری از مردم فرانسه را در طیف‌های مختلف همراه خود کرد. سحرگاه روز ۲۳ اوت سال ۱۹۹۶ پلیس ضدشورش به کلیسا حمله می‌کند و با شکستن درب کلیسا وارد کلیسا می‌شود و به مردان و زنانی که در آنجا تحصن کرده بودند، گاز اشک‌آور پرتاب می‌کند. این حرکت که دو ماه ادامه داشت، با خشونت پلیس پایان گرفت.

بیست سال قبل آلن ژوپه وزیر دولت دست راستی شیراک دستور سرکوب را برای بیرون‌راندن پناهجویان «بدون برگه‌ی اقامت» صادر کرده بود و امروز والس وزیر سوسیالیست اولاند در مقابل کابوس گذشته و ترس از تحصن دوباره در کلیسای سن برنارد، دستور سرکوب می‌دهد.

دولت با بیرون‌راندن‌های پی‌درپی در عرض یک هفته چه هدفی را دنبال می‌کند؟

بنا به گفته‌ی رئیس پلیس، هدف از بیرون‌راندن پناهجویان از مترو شاپل در دور اول (دو ژوئن)، جداسازی بخشی از پناهجویانی بود که تقاضای پناهندگی داده بودند. بخش دیگر شامل کسانی است که حضورشان کاملاً برای دولت مردان/زنان غیرقانونی است. این روش جداسازی یادآور خاطرات تلخی در تاریخ فرانسه می‌باشد.

با بیرون‌راندن پناهجویان از کلیسای سن برنارد، دولت هدف دیگری را دنبال می‌کرد؛ خیلی ساده، دولت برای جلوگیری از تولد دوباره‌ی نقش نمادین کلیسای سن برنارد، دست به سرکوب زد و پناهجویان را متفرق کرد. تعدادی را با زور به درون مترو هدایت می‌کرد و مجبورشان می‌کرد که هر سه و چهار نفر جهت‌های مخالفی را انتخاب کنند و رهسپار شوند. در واقع با این کار، برای شکستن همبستگی بین این افراد که در شرایط سخت و موقتی به سر می‌برند، سعی در جداسازی آنان داشتند. پیغام رییس پلیس و دولت و شهردار پاریس بسیار روشن و ساده است: «بروید هر جا که می‌خواهید بخوابید ولی با هم در یک‌جا نمانید». چرا که جمع شدن پناهجویان در یک جا قبل از هر چیز نشان از عدم کارآیی سیاست دولت در رابطه با پناهجویان دارد. بنابراین پنهان کردن وضع پناهجویان ساده‌تر از ارائه راه‌حل می‌باشد و هدف دیگرشان، همانطور که در بالا گفتیم، درهم‌شکستن همبستگی بین پناهجویان است.

اما برای این پناهجویان جوان و گاه‌ها بسیار جوان، که در شرایط طاقت‌فرسا به سر می‌برند و از هیچ حقی برخوردار نیستند، بودن با هم یک مسله‌ی حیاتی است؛ یک پناهجوی تنها یک فرد نامرئی‌ست. بدین خاطر است که آنها با وجود سرکوب پلیس، تصمیم به ماندن باهم در یک‌جا گرفتند.

تشدید همبستگی با پناهجویان

بعد از بیرون‌راندن پناهجویان در دور اول، صد تن از آنان که فراری شده بودند با هم در محلی دیگر به مدت سه روز ماندند، محلی که در آن روی زمین بدون تشک و پتو می‌خوابیدند. غذا و لوازم اولیه توسط مردم محل و یا انجمن‌های محلی توزیع می‌شد. شنبه عصر ۶ ژوئن، یک هیئت نمایندگی از پنجاه پناهجو در تظاهرات ضدفاشیستی که برای بزرگداشت کلمان مریک^۹ در پاریس برگزار بود، شرکت کرد. ۲۰۰۰ تظاهرکننده در آن روز یک صدا فریاد می‌زدند: «همبستگی با پناهجویان»؛ ضمن اینکه آن‌ها به صندوق همبستگی کمک مالی کردند.

در روز هشت ژوئن هم پناهجویان دوباره با سرکوب پلیس ضدشورش پراکنده شدند؛ و همانطور که در ابتدا گفتیم، در عرض یک هفته در سه محل با حمله‌ی پلیس ضدشورش پناهجویان سرکوب و پراکنده شدند. روز دوشنبه ۱۵۰ پلیس ضدشورش برای بیرون‌کردن هفتاد نفر فرستاده شده بودند. اما ساکنان محل، فعالین مدنی و سیاسی به یاری پناهجویان شتافتند و سعی داشتند که مانع پراکنده‌شدن آنان توسط پلیس شوند. به همین خاطر به دور آنان حلقه زده بودند و شعار می‌دادند «آزادی، آزادی»، «همبستگی با پناهجویان» و «والس و پتن^{۱۰}، هم‌نبرد». پلیس ضدشورش شعارها را با پرتاب گاز اشک‌آور پاسخ داد. پناهجویان نیز روی یک تکه پارچه نوشته بودند: «سرنه برای همه»، که جواب پلیس باطوم بود. در این درگیری‌ها عده‌ای زخمی شدند، تعدادی (تقریباً پنجاه نفر) را پلیس به یک بازداشتگاه موقت برد که بعد البته ساکنان محل جلوی کمساریای پلیس تجمع کردند و خواهان آزادی پناهجویان شدند. ساعت هشت شب دوشنبه دستگیرشدگان آزاد شدند.

روز ۹ ژوئن ساعت ۹ شب تجمعی برای همبستگی با پناهجویان برگزار شد. و همچنین حرکت‌هایی مشابه در همبستگی با پناهجویان ادامه دارد ...

منبع: این متن، اقتباسیست از مطلبی به زبان فرانسه که از طریق لینک زیر در دسترس است:

[Le gouvernement fait la chasse aux réfugiés](#)

۹ Clément méric کلمان نوزده ساله از فعالین آنتی فا (ضدفاشیت) در یکی از خیابان‌های پاریس (در روز ۵ ژوئن ۲۰۱۳) توسط چند طرفدار نتونازی مورد ضرب و شتم قرار گرفت، و کشته شد.

۱۰ Philippe Pétain رییس حکومت ویشی (حکومت هم‌دست هیتلر) بود.